

Eleonora Kaszewska

Czarnocin, pow. Łódź

Informator Archeologiczny : badania 1, 151-152

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

B R U L I N - K O S K I, pow.
Ostrów Mazowiecka

Zespół Badań nad Polskim Śre -
dniowieczem UW i PW

Badania prowadził dr Andrzej Kempisty w okresie 5.IX - 25.IX,
finansował WKZ w Warszawie.

Miały one charakter ratowniczy.

Przebadano 1,25 ara wzdłuż wschodniej krawędzi plańnicy, w której zlokalizowane było cmentarzysko z późnego okresu rzymskiego, badane w latach 1956 - 1961. Rezultat tegorocznych badań był jednak negatywny. Odkryto tylko 22 jamy nowożytnej chronologii, nie natrafiono natomiast na obiekty z okresu rzymskiego. Dlatego uznano, że w ten sposób został definitywnie ustalony także wschodni zasięg cmentarza i nie postuluje się dalszych badań na tym stanowisku.

B Y C H O W O, pow. Milicz

patrz brąz

C H E Ł M, pow. Bochnia

patrz średniowiecze

C Z A R N O C I N, pow. Łódź

Muzeum Archeologiczne i Etno-
graficzne w Łodzi

Badania prowadziła mgr Eleonora Kaszewska, w okresie od 15.VIII do 29.VIII, finansował WKZ w Łodzi.

Badane stanowisko jest cmentarzyskiem grupy przeworskiej kul-

tury wenedzkiej z okresu rzymskiego niszczone już od okresu międzywojennego przez wybieranie piasku. Piaśnica leży w paśmie zalesionych wydm, przy drodze z Czarnocina do Tychowa.

W momencie rozpoczęcia badań wydma była zniwelowana prawie w 2/3 powierzchni. W miejscach, gdzie nie było wykopów nowożytnych, pod warstwą nawianego piasku znajdowała się próchnica powstała po okresie użytkowania cmentarzyska, a pod nią, na głębokości 8-15 cm występowały groby ciałopalne.

Zbadano przestrzeń o powierzchni 9,5 ara, odkrywając 11 grobów, w tym 5 zniszczonych i 2 uszkodzone. Wśród zespołów dobrze zachowanych znajdują się 2 groby męskie wyposażone w broń, narzędzia i naczynia, niektóre bogato zdobione, oraz grób kobiecy wyposażony w ceramikę i igłę żelazną. Jeden z grobów zawierał prawdopodobnie szczątki dziecka; przepalone kości zasypane były do małego czarnego naczynia na nóżce; obok leżało ręcznie lepione naczynie, przypominające kształtem toczono.

W zespołach zniszczonych interesujący jest grób 2, w którym znaleziono dwie fibule żelazne z taśmowatym kabłąkiem. Jedna z nich posiada masywny grzybek na główce. Ponadto w luźnej ziemi występowały fragmenty naczyń i część główki miecza z podwójną strudziwą.

Chronologię cmentarzyska na podstawie elementów uzbrojenia i fibul można ustalić na II - III w. n. e.

C E C E L E, pow. Siemiatycze

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Białymstoku

Badania prowadził mgr Jan Jaskanis, finansował WKZ w Białymstoku.

Prace były kontynuacją badań ratowniczych cmentarzyska z gro-